

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Iară El scoțând pe toți afară și apucându-o de mână a strigat, zicând: „Fecioară scoală!”

(Luca 8. 41—56)

Lașitatea omenească îl goni pe Isus, pe Fiul lui Dumnezeu din partea Gadarenilor chiar atunci, când făcu cu îndrăcitul binele suprem. Și Isus iarăși trecu lacul, ca să varse nemărginita bunătatea Lui asupra oămenilor, cari dincoace erau tot așa de mărunți, lași, timizi și suferinzi, ca dincolo de lac. Il primi o gloată mare, din care s'a desprins un om desnădăjduit: Iair unul din cei mai mari ai sinagogei, care căzând la picioarele Mântuitorului L-a rugat să vină în casa lui, căci fata sa, unica odraslă, e aproape moartă. Isus, care totdeauna a fost ultima nădejde a desnădăjduiților, porni fără vorbă. Poporul, curios de a vedea minuni, întâmplări, unii conduși poate de iubire și recunoștință față de Isus, — alții mai mult dorind ca fata să moară, ca Mântuitorul să nu o poată învia, — numai Isus, Dumnezeul vedeă cugetele lor, — a mers cu el. Și iată, cineva se atinge de poalele hainei lui Isus.

Și a zis Isus: „Cine s'a atins de mine?” Și încă tot necunoscând bunătatea lui Isus, toți se scuză: „Eu nu, nici eu.” Și Petru a zis: „Invățătorule, popoarele te îmbulzesc și te impresooară, și zici: Cine s'a atins de mine?”

Iar Isus a zis: „S'a atins de mine oarecine, căci am simțit puterea ce a ieșit din mine.”

Și atunci o femeie venise din mulțime înainte și a zis, că ea a atins pe Invățătorul.

Ea suferise de doisprezece ani de curgerea sângelui și acum când văzu pe Doftorul tuturor boalelor, nu s'a putut reține, ca să nu-i atingă măcar poalele hainei, crezând, că aceasta atingere îi va aduce vindecarea mult dorită. Și iată, se întâmplă minunea. Ea este acum vindecată. Și se uită, cerându-si par'că iertare, spre Mântuitor.

Iar El, ca să-o liniștească pe ea și ca aceia, cari se îndoiesc în El, să se întărească în credință, i-a spus: „Cutează față, credința ta te-a mântuit, mergi în pace!”

O, Doamne de câte ori ne spui nouă: „Cutează fiica mea sau cutează fiul meu, credința ta te-a mântuit, mergi în pace.” Și noi ne depărtăm din apropierea Ta, vindecați, mângăiați și uităm de Tine și de credința vindecătoare în Tine, ca să nu ne aducem aminte de ea, numai când iarăși suntem bolnavi și năcăjiți! . . .

Pânăce se petrecu scena amintită, veni cineva din casa lui Iair și i-a spus: „Fata ta a murit, nu mai osteni pe învățătorul.”

Ce s'a petrecut în inima tatălui la auzul vorbelor aceste, nu se poate închipui! Dar Isus s'a întors spre el și îi spuse câteva vorbe, care a făcut, ca în sufletul lui să incolțească nădejdea.

Și ajungând la casa lui Iair, Isus n'a lăsat să între cu El, decât numai „pe Petru, pe Iacob și pe Ioan, pe tatăl fecioarei și pe mama ei.” Toți plângeau, căci era privestea prea tristă: o floare vestejită, o mlădiță ruptă, o fetiță gingașă moartă la doisprezece ani! Și Isus a zis: „Nu plângeți, căci n'a murit fecioara, ci doarme.”

Apoi a scos afară pe toți, cari erau înlăuntru și apucând fata de mână a strigat: „Fecioară scoală!” Și fata a înviat în acel moment. Și conform poruncii lui Isus

i-au dat să mânânce, iar părinților le-a ordonat Isus, să nu spună nimicui ce s'a întâmplat.

Talita cumi! Fecioară uscată! Aceste erau cuvintele Mântuitorului. Ce cuvinte simple și ce răsunet mare au produs. Căci erau spuse de Fiul lui Dumnezeu. Fata lui Iair a înviat, ca să trăiască până ce trăiește suflet de om pe pământ, în conștiința oamenilor, ca dovadă puterii dumnezeiești a Mântuitorului. Ea rămâne înaintea noastră simbolul acestei puteri. Și pentru noi e o convingere dulce și nespus de liniștitoare, că Aceluia, care a readus sufletul în trupul rece și rigid al fiicei lui Iair, îi va fi ușor, ca să ne scape și pe noi, din necazurile noastre. Și Acela, care a făcut învierea unei fetițe, pentru credința tatălui ei, nu-și va închide urechile Lui înaintea cererilor noastre și va avea priviri și pentru lacrimile noastre. Dar trebuie să avem credința solidă și neclintită a lui Iair, care deși a luat veste despre moartea fiicei lui, totuși a nădărduit minunea dela Isus. Această credință ne trebuie, credința, care nu cunoaște imposibilul, credința, care mișcă munții din locul lor și face, ca apele mării să se despartă, lăsându-ne trecătoare uscată. Credința aceasta ne hrănește cu mana cerească și ne îmbracă ca pe crinii câmpului.

Dar credința nu numai cele necesare trupului ne câștigă. Ea face, ca de câte ori murim prin păcat, să auzim cuvintele mântuitoare: Talita cumi! Căci sufletul nostru mort, e mai slab, decât o fetiță moartă. „Talita cumi.“ Și noi înviem și iarăși simțim în vinele sufletului circulând picăturile darului dumnezeesc.

De câte ori n'am fost mai morți, decât fata lui Iair și pentru credința părinților noștri, sufletul nostru de fată moartă, a auzit vorbele izbăvitoare: Talita cumi!

Această credință să o păstrăm, ca cea mai prețioasă comoară a noastră, ca Isus, când ne ajunge cel mai mare rău, păcatul, când fecioara din sufletul nostru zace palidă și moartă, să poată mângăia spiritele părinților noștri: „Nu plângeți, căci n'a murit fecioara, ci doarme.“

Dr. Irina Berinde.

Congresul general al Agru-lui.

Este încă proaspăt în amintirea cititorilor „Duminecii“ congresul general al „Agru“-lui ținut în anul trecut în orașul Sighet. Treizeci de mii de credincioși au venit în acest oraș ca să arate lumii că dragostea față de Biserică este adâncă în ființa acestui ținut. Sutele de intelectuali, preoți și mireni, veniți din toate părțile țării au fost o dovadă că idealul credinței ne poate aduce la un loc pe toți, fără deosebire, de păreri politice sau de ținuturi.

S'au desbătut la acel congres memorabil multe și mari probleme:

1. Cum am putea să facem credința mai vie, organizând în cadrele Agru-lui, pe toți cei ce doresc progresul Bisericii și mântuirea sufletelor.

2. Cum am putea să ne apărăm Biserica și credința noastră sfântă față de atacurile, care o pândesc la tot pasul?

3. Cum am putea să facem din sărbătorile naționale zile de sărbătoare și pentru ființa bisericii noastre, ținându-se aceste la bisericile noastre acolo unde noi, uniți suntem în majoritate și mai vechi?

Aceste mari întrebări, durere, însă au rămas nedeslegate. Viața noastră sufletească a rămas tot cam în același lăgaș cași mai înainte. Biserica noastră și ființa ei au rămas tot atât de vitreg tratați cași mai înainte. Totuși simțim în inimile noastre o lărie și o siguranță, dacă știm că cu Agru avem un organ, care dirigează sute de mii de suflete și care poate să adune, pentru a-l preamări pe Dumnezeu, la un loc zeci de mii de credincioși.

Acest congres spre care se îndreptează azi inimile tuturor fiilor Bisericii române unite cu Roma, atrage azi spre sine și privirile fraților de altă religie și a streinilor.

Înțelepciunea conducătorilor a hotărât, ca loc al congresului marele și frumosul oraș de graniță, de reședință episcopescă și centru a unei puternici vieți religioase, Oradea-Mare, pe zilele de 21 și 22 Noemvrie.

În aceste zile se va aduna acolo, tot ce are Biserica noastră mai bun. Aici se va arăta în acest an că cât de mare putere este credința noastră, că cât de mare este solidaritatea noastră, că cât de mult ținem ca să păstrăm și să ducem la înflorire ceea

ce dela strămoși am moștenit : sfânta noastră credință catolică de rit românesc.

Suntem informați că se fac pregătiri mari și cuvântul de chemare la congres a străbătut deja întreaga țară și mii și mii de credincioși se pregătesc ca să participe la el.

Maramureșul, colțul acesta de țară săracă, dar cu suflet mare, va fi reprezentat la această adunare prin trimișii săi, cari reinforcându-se vor aduce țarie și suflet pentru o viață religioasă mai adâncă, pentru o mai caldă îmbrățișare a învățăturilor aduse pe pământ de Domnul Nostru Isus Hristos, pentru o credință mai triumfătoare.

Cu inimă înălțată de nădejde credem, că problemele puse anul trecut la Sighet, după congresul din Oradea vor primi o nouă înfățișare și acum cu o energie neinvinsă vor fi duse la isbânda finală.

Facem apel către toți cititorii noștri, cari sunt în aceea situație, ca la mărețele sărbători ce se pregătesc sufletului nostru în Oradea, să ia parte, dând prin aceasta dovada solidarității cu Biserica ce luptă pentru realizarea sfântului nostru ideal.

Arhanghelii.

Dumnezeu n'are nici început, nici sfârșit, El este mai înainte de toți vecii, îmbrăcat cu lumină neatinsă și cu mărire negrăită. Căruia nu-i trebuie nici cer, nici pământ, nici alta lume, ca să-L preamărească. Inșă Dumnezeu a voit pentru mare mila Sa să-Și arate mărirea și atotputernicia Sa lumii, pentru aceea mai întâi a creat îngerii. Numai cu cuvântul a făcut de-odată toate cetele îngeresti.

Îngerii sunt spirite curate, cari au înțelegere și voință liberă, inșă n'au trup adecă n'au trup ca oamenii, ci sunt îmbrăcați cu lumină primită dela Dumnezeu pentru aceea sunt luminați și frumoși. Îngerii servesc pururea pe Creatorul lor, pe Dumnezeu în cântări de laudă și mărire și îndeplinesc fără șovăire poruncile Lui preainalte.

În ce chip sunt îngerii, ce față și ce chip au, nimeni nu știe, numai Dumnezeu, carele i-a zidit ; nici mulțimea îngerilor, numărul lor nimeni nu-l știe, deși prorocul Daniil a zis : Mii de mii și milioane de milioane de îngeri sunt ; inșă numărul precis nu-l poate spune.

Îngerii au voință liberă, din buni, fericii și luminați pot să devină și răi, nefericiți și întunecați. Dacă păcătuiesc, n'au pocăință, deoarece sunt fără de trup ; numai omului a lăsat Dumnezeu pocăință, pentru neputința trupului. Îngerilor nu le trebuie limbă să grăiască, sau urechi să audă, pentrucă fără grai și fără de atz pricep și execută voința lui Dumnezeu.

Fetele lor nu seamănă nici unei făpturi din lume, nici între dânșii nu sunt într'o formă, se deosebesc unii de alții prin strălucire, frumuseță și lumină.

Nu-i împiedecă nici ușă, nici zid, nici lacăt, nici încuetoare, nici sigil, nici altă nimic.

Sunt puternici, încât unul singur din ei, la porunca Domnului, poate pierde lumea toată, orașe, cetăți, locuri, oștiri, țări și familii ; tot așa apără, păzesc și scutesc oameni, orașe, oștiri și ținuturi întregi.

Tot creștinul dreptcredincios botezat în numele s. Treimi, fie drept, fie păcătos, fie de orice limbă, origine și naționalitate, are îngerul său păzitor, lăsat de Dumnezeu pentru apărarea, sfătuiră și mântuirea sufletului ; au darul dela Dumnezeu a se arăta fapturilor omenești în chipul și forma ce Dumnezeu le-o permite.

Sunt nouă cete de îngeri, cari se impart în trei : Ceata de întâiu este : Serafimii cei că câte șase aripi, Heruvimii cei cu ochi mulți și sfintele Scaune, pe cari odihnește atotputernicul Dumnezeu. A doua parte este ceata : Domniilor, Târiilor și Puteților. A treia ceată este : Începătorii, Voivozii și Îngerii. Înger înseamnă : purtător de veste, pentrucă îngerul poartă vestea lui Dumnezeu în lume.

Se cuvine să știm, pentruce prăznuim noi „soborul îngerilor,” adecă : „adunarea îngerilor.” Dumnezeu din vecie a făcut pe îngeri, înzestrându-i cu voință liberă. Unul dintre îngeri, pe careil chema Luceafăr, care era mai marele îngerilor și voivod pus de Dumnezeu peste cetele îngeresti, îndemnat de înțelepciunea strălucirea și puterea sa semefă, a voit a pune scaunul său alături de Dumnezeu. (Isaia 14. 13)

Numai cât a gândit și în minuta aceea a căzut în abis împreună cu soții lui răsvrățitori ; din îngeri luminați, fericii au devenit spirite necurate, diavoli întunecați ; din locuitori ai cerului au devenit locuitori ai „tartarului,” a iadului întunecat ; astfel fiind pe veci pedepsiți pentru păcatul „trufiei,” săvârșit față de binefăcătorul și ziditorul lor, față de Dumnezeu. În momentul răsvrățirii îngerilor trufași, unul din ceata voivozilor, mai marele îngerilor cu numele : Mihail a stătut în fruntea îngerilor ascultători — glăsuind : „Cine este mare, că Dumnezeul nostru ?” „să stați bine, să stați cu frica lui Dumnezeu !” Și numai decât, cu puterea celui Preainalt, a Stăpânului lăr, au învăns

ceata răsculaților alungându-i în muncile de veci ale Ghehenei.

După căderea lui Luceafăr și a slugilor lui, a căror număr era imens de mare, multe mii de „legioane”; Dumnezeu a făcut pe om, ca să fie locuitor cu trupul în lumea, în pământul creat de El, iar sufletul să nizuiască spre fericirea vecinică gălăită lui de Dumnezeu. Este lăsat omul în lumea aceasta, ca un luptător în mijlocul spiritelor necurate să se lupte și luptând cu tărie, să primească dela Dumnezeu cinstea aceea mare și locul pe care l'au pierdut îngerii cei răi. Pentru aceasta îi trebuie firei omenești ajutor și îndreptător. Deci bun ajutor a dobândit neamul omenesc dela Dumnezeu în Arhanghelii: Mihail și Gavril și în toate cetele îngerești.

Arhanghelul Gavril a fost trimis de Dumnezeu la Preacurata Vergură Maria, să anunțe bunavestirea „taina celei din veci ascunsă și de îngerii neștiută,” că: „va lua în pânțe și va naște Fiu, pe Mântuitorul lumii” și Care apoi va răscumpăra neamul omenesc de păcatul strămoșesc și de osânda iadului, în care au căzut strămoșii noștri Adam și Eva prin neascultarea poruncei lui Dumnezeu, ademeniți fiind de diavol.

Cetele îngerești sunt străjerii vieții noastre, priveghiază pentru paza sufletelor noastre și alungă dela noi puterile și ispitele viclenilor diavoli. Ingerii ridică rugăciunile noastre evlavioase către Dumnezeu, ne în deamnă la fapte bune și ne depărtează și feresc de păcate.

Ingerii ne îndeamnă să ne aducem aminte de moarte și de înfricoșata judecată a Domnului, pe cei căzuți în păcate îi admoniază prin glasul conștiinței spre pocăință, celor drepți le arată calea fericirii; în ciusul morții noastre apără sufletele noastre de ceata îngrozitoare a întunecatelor spirite necurate, cari cu turbare voiesc a ne câștiga pe partea lor și a osândeii vecinice.

„Mărire intru cei de sus, lui Dumnezeu, pe pământ pace și între oameni bună învoire,” — suna odinioară glasul corului îngeresc la nasterea Mântuitorului Nostru Isus Hristos. Să răsună în sufletele noastre pururea aceasta melodie îngerească, iar pe Arhanghelii: Mihail și Gavril și pe toate

cetele îngerești să-le rugăm, ca să ne fie protectori în această lume, ca să ajungem și noi odinioară la sfârșitul vieții noastre a ne împărtăși de fericirea lor în cer.

D. V.

No. 251—931 protop.

Cercular

cătră veneratul Cler din districtul protopopesc Sighet.

Cu frățească stimă invit pe M. On. Frați—Preoți la conferința districtuală, care va avea loc în Sighet, la 26 Nov. (Joi) crt. după următorul

PROGRAM

1. La orele 9. a. m. sf. Liturgie. 2. Deschiderea ședinței. 3. Citirea rescriselor referitoare la conferințele din primăvară. 4. Reîmprospătarea ordinelor mai noi. 5. Constituirea Forului protopopesc. 6. Rezolvirea în scris a unui caz din sfera dreptului matrimonial. (Discuție.) 7. Disertațiune. 8. Fiecare Frate-Preot raportează în scris despre starea religioso-morală a parohiei sale. (Discuție.) 9. Designarea predicatorului și disertantului pentru conferința proximă. 10. Fixarea locului și terminului pentru conferința proximă. 11. Eventuale propuneri. 12. Inchiderea ședinței. Dela oficiul protopopesc gr. cat, al distr. Sighet.

Sighet, la 4 Noemvrie 1931.

Reveritor în Hristos frate:
ILARIU BOROS

protopop, vicar for. eppal.

Nr. 246—1931 protopop.

Sunt rugate veneratele Oficii parohiale din Berbești, Breb, Valea porcului, Rona de jos și Săpânța a raporta imediat acestui oficiu protopopesc, că cum de nu sunt asigurate edificiile bisericesti și parohiale la un loc (Reuniunea de asigurare diec. din Gherla) cu celelalte parohii. Intru cât totuși ar fi asigurate aiurea, să se relateze că unde, cu cât și până când sunt asigurate.

Oficiul protopopesc al distr. Sighet.

Sighet, la 3 Nov. 1931

I. BOROS protopop, vicar

Calendar săptămânal.

8—14 Noemvrie 1931.

8. Dumineca VII. d. Înălț. sf. Cr. Arh. Mihail și Gavril (Ev. Luca 7, 8.)
9. Luni. M. Onisifor.
10. Marți. Ap. Erast.
11. Mercuri. M. Mina, Victor.
12. Joi. S. Ioan Milostivul † 619.
13. Vineri. S. Ioan Gura de aur † 407.
14. Sâmbătă. S. Apostol Filip † 81.